

**Zodpovednosť za škodu spôsobenú športovou činnosťou*****Liability for damage caused by sporting activities*****JUDr. Peter Csicsay****Paneurópska vysoká škola, Fakulta práva, Ústav súkromného práva****Anotácia**

Témou odborného článku bola problematika zodpovednosti za škodu pri športovej činnosti v kontexte otázky potreby špeciálnej úpravy alebo postačujúcej všeobecnej úpravy. Článok približuje všeobecný prístup k zodpovednosti za škodu (úraz) uplatňovaný podľa všeobecných právnych zásad. Neskôr je poukázané na špecifiká zodpovednosti v športe a veľmi všeobecne je uvedený prístup niektorých štátov k posudzovaniu zodpovednosti za úraz.

**Anotation**

The topic of the article was the issue of liability for damage caused by sporting activities in the context of the need for special regulation or sufficient general regulation. This article reflects on a general approach to liability for damage (injury) according to general legal principles. Then it is processed the specificity of sport, very generally an approach of some countries to the liability for injury.

**Kľúčové slová**

Zodpovednosť za škodu, športové právo, špecifickosť v športe

**Key words**

liability for damage, sports law, specificity of sport

**Úvod**

Zodpovednosťou športovca sa zaoberali už v starovekom Grécku a Ríme. To nám dokumentuje skutočnosť, že nejde o problém, ktorý sa zjavil iba dnes, keď sa šport stáva čoraz väčším fenoménom. Počas tohto evidentne dlhého obdobia musela prejsť určitým vývojom aj zodpovednosť športovca.

Napriek tomu sa samostatne upravená zodpovednosť za škodu pri športovej činnosti neprepracovala do slovenského právneho poriadku. Teda nielenže nie je upravená v Občianskom zákonníku (zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, ďalej „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), rovnako si nenašla miesto ani v zákone č. 440/2015 Z. z. o športe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Zámerom tohto článku bolo preto zistiť, či je potrebná špeciálna úprava, alebo či postačuje všeobecná úprava zodpovednosti za škodu, predovšetkým s ohľadom na špecifickosť kolektívnych športov, konkrétne futbalu.

## **1. Zodpovednosť za škodu všeobecne**

V Občianskom zákonníku je zakotvená všeobecná prevenčná povinnosť pre každú fyzickú i právnickú osobu. Konkrétne ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka ukladá povinnosť, aby si každý počínal tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. Pochopiteľne, pri športovej činnosti bude objektom chránených záujmov zdravie športovcov zúčastňujúcich sa tejto činnosti. Vyplýva nám teda, že športovci sú povinní pri svojich aktivitách počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví protihráčov, súperov, či spoluhráčov. Táto prevenčná povinnosť má predstavovať akýsi pomyselný zdvihnutý prst, aby si každý uvedomil, že za svoje činy nesie zodpovednosť. Obzvlášť pri športovej činnosti môže byť tento imperatív komplikovaným na aplikáciu, vzhľadom na povahu športu ako takého.

Pod zodpovednosťou športovca za škodu počas výkonu športovej činnosti je potrebné si predstaviť zodpovednosť hráča za ujmu na zdraví spôsobenú pri zákroku na protihráča, ktorý v jeho dôsledku utrpel úraz. Jedná sa teda o zodpovednosť za úraz počas hry. Samozrejme, že v dôsledku svojej športovej činnosti sa športovec môže dopustiť aj iných protiprávných konaní, ktorými spôsobí škodu a je za ňu zodpovedný. Napríklad pri porušení svojich povinností vyplývajúcich zo zmluvy alebo pri nedovolených prestupoch hráčov z jedného klubu do druhého. Tieto však nebudú predmetom nášho záujmu, budú ním práve škody vznikajúce počas hry a zodpovednosť za ne.

### **1.1 Zodpovednosť za škodu**

Ak si osoba nepočína s náležitou starostlivosťou tak, aby nedochádzalo ku škodám, nesie zodpovednosť za vzniknutú škodu. Zodpovednosť sa v občianskoprávnom chápaní vymedzuje ako následná právna povinnosť, ktorá vznikla porušením prvotnej právnej povinnosti, vyplývajúcej zo zákona alebo inej právnej skutočnosti.<sup>[1]</sup> Všeobecne túto zodpovednosť upravuje § 420 Občianskeho zákonníka u každej osoby, ktorá ju spôsobila porušením právnej povinnosti. Nepriaznivý právny následok za ujmu spôsobenú porušením pôvodnej občianskoprávnej povinnosti v majetkovej alebo nemajetkovej sfére druhej osoby postihuje toho, kto svojím konaním porušil pôvodnú občianskoprávnú povinnosť, a to ako zmluvnú tak zákonnú. Zákon nerozlišuje prípady, ak ujma nastane z dôvodu protiprávneho činu alebo z dôvodu zákonom kvalifikovanou udalosťou vyvolávajúcou protiprávny stav.

Na účely zodpovednosti v športe, presnejšie povedané pri športovej činnosti, je potrebné za právny dôvod vzniku občianskoprávnej zodpovednosti považovať iba protiprávny úkon a nie udalosť<sup>[2]</sup>. Dôvod je zrejmý. Pri hre nedochádza k možnému vzniku škody na základe udalosti, ale na základe úkonu, v tomto prípade zákroku športovca. Udalosť, ktorá má za následok vznik zodpovednosti je irelevantná, a právne predpisy s touto možnosťou nepočítajú.

### **1.2 Predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu**

Medzi predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu právna teória zaraďuje protiprávny úkon, ujmu, príčinnú súvislosť medzi protiprávnym úkonom a ujmov (tzv. kauzálny nexus) a zavinenie. V prípade športovej činnosti by nebolo vhodné uvažovať o zodpovednosti založenej na objektívnom princípe – ako zodpovednosti za výsledok, náhodu či riziko. Obzvlášť „riziko“ je jedným z typických znakov športovej činnosti, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou hry, s ktorým však športovci do nej vstupujú.

Protiprávny úkon spočíva v správaní sa fyzickej alebo právnickej osoby v rozpore s právom. Protiprávnosť je vo svojej podstate porušenie právom chráneného vzťahu nezávisle od vedomia a vôle toho, kto za spôsobenú ujmu zodpovedá. Z uvedeného vyplýva, že protiprávnosť je objektívnou kategóriou s dôkazným bremenom spočívajúcim na strane poškodeného.<sup>[3]</sup> Na základe ustanovenia o zbavení sa zodpovednosti, v prípade preukázania, že škodu osoba nezavinila, právna teória pozná prípady, kedy dochádza k okolnostiam vylučujúcim protiprávnosť. V športovom prostredí počas hry možno uvažovať asi iba nad nasledujúcimi okolnosťami:

- (a) plnenie povinnosti a
- (b) súhlas poškodeného.

Ad a) Záväzok plniť si povinnosť môže vychádzať jednak z právnych predpisov, zo zmluvných vzťahov a v prípade športovej činnosti aj z pravidiel hry. V rámci športu totiž platí zákonné splnomocnenie, ktoré umožňuje športovým organizáciám v súvislosti so správou a riadením konkrétneho odvetvia športu, prijímať akty správy a riadenia súťaží, vydávať športové pravidlá a záväzné predpisy pre svojich členov.<sup>[4]</sup>

Ad b) Súhlas poškodeného je okolnosť vylučujúca zodpovednosť po splnení nasledovných podmienok:

- súhlas sa musí týkať zásahu do takých práv jednotlivca, o ktorých mu právny poriadok dovoľuje rozhodovať,
- súhlas musí byť udelený osobou spôsobilou na právne úkony,
- súhlas musí byť daný pred vznikom škody.<sup>[5]</sup>

Otázka, či dochádza k naplneniu týchto podmienok pri športovej činnosti, bude rozpracovaná neskôr.

Vo všeobecnosti sa ujma prejavuje buď v majetkovej alebo nemajetkovej sfére. V prípadoch ujmy/úrazu sa jednoznačne budeme bližšie zaoberať iba škodou v nemajetkovej sfére. Pri ujme na zdraví vzniká právo na:

- náhradu za stratu na zárobku,
- náhradu za stratu na dôchodku,
- náhradu účelných nákladov spojených s liečením.

Takisto sa pri škode na zdraví jednorazovo odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia, ktoré upravuje zákon č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov.

Kauzálny nexus predstavuje imanentný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu. V prípade, ak nie je preukázaná príčinná súvislosť medzi ujmou a protiprávnym činom, nevzniká zodpovednosť za škodu. Na vznik zodpovednosti však nestačí iba pravdepodobnosť, ale je potrebný dôkaz o jej skutočnej prítomnosti. Pri úraze súd vychádza pri existencii príčinnej súvislosti z odborných lekárskeho posudkov.

V prípade úrazov spôsobených športovcom bude vždy svoju úlohu zohrávať aj zavinenie. Zavinenie má rôzne druhy, ktoré sa delia podľa vnútorného vzťahu k protiprávnemu úkonu na:

- (a) úmyselné zavinenie, pri ktorom sa úmysel rozlišuje na priamy alebo nepriamy,
- (b) nedbanlivostné zavinenie, ktoré môže byť vedomé alebo nevedomé.

Keďže na základe tejto kategorizácie, prebratej z trestného práva, sa zavinenie delí na určité „stupne“, práve tie budú mať v športovej oblasti výrazný vplyv na existenciu, resp. neexistenciu zodpovednosti za úraz. Môže mať vplyv predovšetkým na mieru intenzity zákroku vyplývajúceho z hry, pretože zákrok napriek tomu, že môže byť porušením pravidiel hry, nemusí automaticky spôsobiť úraz a s ním spojenú škodu na zdraví, na druhej strane si treba uvedomiť, že zákrok je bežnou súčasťou športu – predovšetkým pri kolektívnych a bojových športoch. Okrem toho, že forma zavinenia má vplyv na rozsah náhrady škody, má vplyv aj na prezumpciu zavinenia v občianskom práve, ktorá sa zásadne vzťahuje na nevedomú nedbanlivosť, pričom úmysel sa musí vždy dokazovať.

## **2. Špecifický charakter športovej činnosti**

Prečo je vôbec potrebné zamýšľať sa nad zodpovednosťou športovca za úraz nad mieru ustanovenú právnymi predpismi, resp. Občianskym zákonníkom, spočíva v špecifickom postavení športu, ktorý uznal aj Súdny dvor EÚ. Práve v tomto je veľmi dôležitým momentom, okrem iného, v notoricky známom rozsudku v prípade Bosman (C-415/93 Union Royale Belge des Sociétés de Football Association and Others v Bosman zo dňa 15. decembra 1995) názor vyslovený Európskym súdom (dnes Súdny dvor EÚ), ktorý uznal špecifický charakter predovšetkým futbalu, ale aj celého športu tým, že vzhľadom na značný spoločenský význam športových aktivít a najmä futbalu v EÚ musia byť ciele udržania rovnováhy medzi klubmi prostredníctvom zachovania určitého stupňa rovnosti a neistoty, pokiaľ ide o výsledky, a podpora náboru a výcviku mladých hráčov, akceptované ako legitímne, a tento charakter ho odlišuje od ostatných obchodných odvetví.

Súdny dvor však to isté ako v prípade Bosman potvrdil aj v rozsudku vo veci C-325/08 Olympique Lyonnais SASP proti Olivierovi Bernardovi a Newcastle UFC zo 16. marca 2010. Špecifickosť tu bola stanovená v súvislostiach s predmetom sporu, ale je nespochybniteľné, že pokiaľ ide o šport, a profesionálny šport obzvlášť, má špecifický charakter.

Okrem iného špecifickosť vychádza aj z fyzickosti predovšetkým kolektívnych a bojových športov, kde sú fyzické súboje bežnou súčasťou hry. Z toho potom pochopiteľne vyplýva vyššie riziko zranenia. Na druhej strane sú športovci s týmto rizikom oboznámení a vstupujú do hry už s týmto vedomím. Ak by nastupovali do zápasu s myšlienkou alebo prístupom, že musia byť opatrní, lebo môžu spôsobiť škodu na zdraví súpera, celý charakter hry by sa takýmto prístupom stratil.

Ako uvádza Čollák, ak nebude pochopená špecifickosť športu, jej nezohľadnenie, neexistencia ustálenej rozhodovacej praxe, môže mať za následok, že zákonná úprava, aj nadväzujúce súdne rozhodnutia budú viesť k rozdielnym záverom súdov a tie môžu mať súvis so zásahmi do právnej istoty športovcov, predovšetkým u kontaktných športov.<sup>[6]</sup> Predovšetkým sa môže negatívne odzrkadľovať na spomínanom prístupe hráča k osobnému súboju, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou hry a športu. Toto všetko by sa potom malo odzrkadliť na vzniku zodpovednosti za škodu, úraze, pri výkone športovej činnosti. Podobný názor vyslovil aj Králík, ktorý tvrdí, že sa všeobecne pripúšťa pri určitých druhoch športu existencia zranení, ku ktorým nevyhnutne a pravidelne dochádza, za neodmysliteľný znak

športu. V športe je preto nutné zohľadňovať zvýšené riziko zranenia, znižujúcu alebo dokonca až vylučujúcu zodpovednosť športovca za škodu.<sup>[7]</sup>

### 3. Prístup k zodpovednosti v iných právnych poriadkoch

Prístup k zodpovednosti za úraz v Nemecku vychádza z rozsudku Bundesgerichtshof sp. zn. VI ZR 100/73 zo dňa 5. novembra 1974, ktorý konštatoval, že pri vykonávaní športovej činnosti je potrebné vziať do úvahy existenciu rizika s tým spojenú, ale ktorá existuje pri dodržaní pravidiel hry. Predpokladom pre vznik zodpovednosti za úraz sa preto stáva dôkaz o porušení pravidiel hry.<sup>[8]</sup> To znamená, že každý športovec pri dodržaní pravidiel hry musí počítať s určitou dávkou rizika, že môže dôjsť k zraneniu. Avšak ak sa porušia pravidlá hry, vzniká zranenému športovcovi nárok na náhradu vzniknutej škody. Všetko závisí od pravidiel, ktoré má dotknutý športový odvetvie.

Do tejto argumentácie však vstupuje ešte jedna premenná a tou je rozhodnutie rozhodcu. Ten totiž určuje, čo je a čo nie je v súlade s pravidlami. Rozhodca tak v konečnom dôsledku môže rozhodnúť aj o tom, či vzniká športovci zodpovednosť za škodu. K rovnakému záveru prichádza aj Čollák, keď konštatuje: „Existenciou takéhoto prístupu umožňujeme vznik situácie, v ktorej bude rozhodca entitou, ktorá de facto a de iure rozhodne o zodpovednosti športovca za škodu na zdraví.“<sup>[9]</sup> Problém môže nastať, ak počas hry rozhodca posúdi určitý zákrok ako dovolený (pretože ho nevidel zo správneho uhla, prípadne vôbec), ale napriek tomu mal byť posúdený ako nedovolený. V takom prípade by sa malo v súlade s touto koncepciou v konečnom dôsledku postupovať podľa regúl športového odvetvia a dodatočne by mal súd, na základe svojej úvahy posúdiť či nazerať na zákrok ako na porušenie pravidiel na účely vzniku zodpovednosti za škodu.

V Anglicku je situácia trochu odlišná. V otázke zodpovednosti za škodu pri športovej činnosti z nedbanlivosti nie je prístup iný ako ku zodpovednosti za škodu v ostatných oblastiach a nie je potrebné uplatňovať odlišné právne zásady. V anglickom právnom prostredí dominuje názor, že je potrebné používať všeobecné zásady, ale takéto zásady v športovom prostredí vyžadujú, aby boli zohľadnené s okolnosťami tohto prostredia pri rozhodovaní o otázkach primeranosti. Koncepcia primeranosti je postavená na tom, že právne zásady sú utvárané na základe primeranosti a vyžadujú, aby pri ich aplikácii boli vzaté do úvahy všetky okolnosti.<sup>[10]</sup> Teda de facto nie je potrebné použitie iných právnych zásad, len ich použitie musí reflektovať zvláštne okolnosti konkrétneho prípadu v športovom prostredí.

Vo Francúzsku sa pri aplikácii právnych predpisov prihliada na dve koncepcie, na teóriu rizika a teóriu spoločného dohľadu. Teória o prijatí rizika býva považovaná za diskutabilnú, pretože nie je zhoda, či sa vzťahuje iba na nehody počas hry alebo aj na nehody, ku ktorým došlo mimo hry. Taktiež ju nie je možné uplatniť vo všetkých športoch. Teória spoločného dohľadu je postavená na predpoklade, že ak je vec súčasne pod dohľadom viacerých osôb, nemôže sa zúčastnená osoba, ktorá utrpí úraz, domáhať plnej zodpovednosti voči ostatným zúčastneným. Zmienené dohliadajúce osoby sa nemôžu dovolávať zodpovednosti jeden proti druhému, ale iba zodpovednosti za preukázanú vinu spôsobenú osobným zavinením. Toto však platí len pri športoch, pri ktorých prebieha súboj o spoločnú vec (napr. lopta, puk, atď).<sup>[11]</sup>

Vzhľadom na vyššie uvedené, pri zodpovednosti za úraz, spôsobujúci škodu, možno pozorovať viaceré prístupy. Jeden počíta s existenciou zvýšeného rizika vyplývajúceho z povahy športu a zodpovednosť odvodzuje od porušenia pravidiel hry, zatiaľ čo druhý prístup sa zakladá na obvyklých právnych zásadách uplatňovaných podľa okolností. Ďalší stojí na premise, že pokiaľ je vec súčasne pod dohľadom viacerých osôb, nemôže sa zúčastnená osoba, ktorá utrpí úraz, domáhať plnej zodpovednosti. V konečnom dôsledku však všetky zohľadňujú istú špecifickosť športu pri posudzovaní zodpovednosti za úraz.

#### **4. Rozhodovacia prax súdov na Slovensku**

Od začiatku vyvstávala otázka, ako uplatňovať zodpovednosť za úraz pri športovej činnosti, či stačí všeobecná úprava Občianskeho zákonníka alebo je potrebné de lege ferenda upraviť špeciálnu úpravu zodpovednosti vzťahujúcu sa na šport. Uviedli sme na začiatku všeobecný prístup k zodpovednosti za škodu a základné prístupy k posudzovaniu zodpovednosti za úraz v rôznych štátoch. Na základe viacerých prístupov sme sa oboznámili s koncepciami, ktoré sa využívajú pri zodpovednosti za škodu pri úraze v športe. Týchto teórií je však v odborných kruhoch oveľa viac.<sup>[12]</sup> Preto je dôležité priblížiť, ako sa na zodpovednosť za škodu v športe pozerajú slovenské súdy.

Zodpovednosť športovca za škodu spôsobenú inému športovcovi porušením stanovených pravidiel hry bola už v našom právnom prostredí riešená judikatúrou, napr. R 15/1963, R 16/1980, alebo rozsudkom Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 1960/2002. V rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/526/2015 zo dňa 18.05.2016, súd konštatoval, že športovci, ktorí vstupujú do zápasov, najmä v kontaktných športoch, si musia byť vedomí, že v zápale športového súťaženia môže dôjsť k ich zraneniu, a to aj v prípade dodržania pravidiel hry. Súd teda zohľadnil teóriu rizika, ktorá je súčasťou hry, do ktorej športovci vstupujú.

Napriek tomu však správne uviedol, že zásadne nemožno len s odkazom na to, že ide o športové zápolenie vylúčiť zodpovednosť hráča za škodu spôsobenú protihráčovi počas športovej hry podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (existencia škody, spôsobenie škody protiprávnym úkonom a existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou) hráč zodpovedá za takto spôsobenú škodu.

Avšak podľa názoru súdu povinnosť, podľa § 415 Občianskeho zákonníka počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám, znamená pre hráča v prvom rade povinnosť dodržať pravidlá hry, ktoré by mali eliminovať možnosť zranenia hráča či spôsobenia iných škôd. S takýmto názorom súdu sa nemôžeme stotožniť. Je potrebné uviesť, že aplikovať všeobecné právne zásady bez zohľadnenia osobitného prístupu k športu nie sú namieste. Určite je nutné vyvarovať sa automatickej aplikácii § 415 Občianskeho zákonníka. Pri posudzovaní zodpovednosti za škodu nie je správne aplikovať rovnicu, porušenie pravidiel a spôsobenie úrazu znamená porušenie prevenčnej povinnosti. Najvyšší súd ČR tiež uvádza, že je treba pri právnom posudzovaní zodpovednosti zohľadniť samotný charakter uvedeného športu, ktorý je svojou povahou veľmi dynamický a pri ktorom dochádza k vzájomnému kontaktu hráčov, a následkom toho aj k zvýšenému riziku ich zranení. Prísne pohľady práva a z nich vyvodzujúca

zodpovednosť športovcov za úrazy môžu viesť pri aplikácií uvedených judikatúrnych záverov k potlačeniu zmyslu športu.<sup>[13]</sup>

Čo sa týka špecifickosti športu, zakladajúce dokumenty EÚkonštatujú, že Únia prispieva k podpore európskych záležitostí týkajúcich sa športu, pričom zohľadňuje jeho osobitnú povahu. Tým priznáva športu ako celku, teda aj všetkým vzťahom vyskytujúcim sa v jeho množine osobitné, výnimočné postavenie pod váhou znalosti o ich špecifických vlastnostiach.<sup>[14]</sup> Pri prejednávaní zodpovednosti za škodu pri športovej činnosti nemôže dochádzať k mechanickej aplikácii zákonných predpisov na vzťahy vyskytujúce sa v oblasti športu bez zohľadnenia jeho špecifickosti, nakoľko by takýto prístup mohol viesť k záverom, ktoré môžu poprieť charakter športu. To konštatoval aj Krajský súd v Trnave v rozsudku sp. zn. 23Co/22/2019 zo dňa 19.08.2019.

Krajský súd v Trnave zastáva názor, že podmienkou vzniku a možnej konštatácie zodpovednosti športovca za škodu na zdraví môže byť extrémne porušenie športového pravidla, resp. vybočenie z pravidiel športu. Argumentum a contrario, ak konkrétnym fyzickým zákrokom nedošlo k extrémnemu, neprimeranému, či inak závažnému porušeniu športového pravidla, k zodpovednosti športovca za škodu na zdraví nedôjde. Predmetom tohto konania je kolektívny kontaktný šport, futbal, ktorého historickým prvkom je fyzický súboj o pozíciu či loptu. Fyzický súboj je v kontaktných športoch týmto historicky vlastný, pričom aj tento súboj je de facto konfrontáciou pripravenosti, fyzickej kondície a zdatnosti účastníkov športu. Ak platí uvedená skutočnosť, potom musí taktiež platiť, že v prípade zásahu a aplikácie práva do športu spôsobom, ktorý by z každého fyzického súboja robil absolútny predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu na zdraví (teda za možný následok fyzického súboja na strane jedného z jeho účastníkov), vytvoril by sa neudržateľný právny stav, ktorý zasiahne do právnej istoty účastníkov kontaktných športov, t.j. športovcov.

Tento názor súdu považujeme za správnejší ako predchádzajúce rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne. Totiž poškodený, ktorý utrpel úraz, nemôže tvrdiť, že škode bolo možné iným konaním predísť, pretože to v kontaktnom športe dokázať nevie. Vylúčenie fyzického kontaktu v osobnom športe, akým je futbal, nie je mysliteľné. Športovec teda môže v kontaktnom športe škodu nezaviniť iba tak, že by k žiadnemu fyzickému kontaktu nedošlo, čo je samozrejme v rozpore s podstatou kontaktného športu ako takého. Len z prostého faktu, že si hráč počína v rozpore s pravidlami daného športu, nie je možné dôvodiť, že porušil prevenčnú povinnosť, nakoľko dôležité sú tiež neformálne pravidlá a kultúra daného športu. Najvyšší súd ČR dospel k záveru, že nie každé porušenie pravidiel športovej hry je bez ďalšieho porušením prevenčnej povinnosti. Toto porušenie pravidiel musí mať určitú vyššiu intenzitu, teda musí podstatným spôsobom vybočovať z bežného spôsobu hry<sup>[15]</sup> Zodpovednosť za škodu treba v športovom prostredí posudzovať in concreto, v závislosti od prípadu a individuálne.

## **5. Záver**

Cieľom tohto príspevku bolo zistiť, či je potrebné pre uplatnenie zodpovednosti za škodu pri úraze v športe zakomponovať do právneho poriadku špeciálnu úpravu, prípadne či sa súdy vysporiadajú s touto otázkou aj pomocou existujúceho právneho stavu (t. j. bez špeciálnej právnej úpravy).

V prvom rade sme na začiatku uviedli všeobecný prístup k zodpovednosti za škodu (úraz) uplatňovaný podľa všeobecných právnych zásad. Neskôr sme si veľmi všeobecne a zjednodušene uviedli prístup v Anglicku, Nemecku a Francúzsku k posudzovaniu zodpovednosti za úraz, aby sme vedeli ako k nej pristupujú v iných štátoch. Na základe viacerých pohľadov sme sa oboznámili so základnými koncepciami, ktoré sa využívajú pri zodpovednosti za škodu pri úraze v športe, a následne sme sa oboznámili s judikatúrou na Slovensku. Na základe týchto postupných krokov sme sa mali dopracovať k tomu, aby sme zistili ako správne postupovať pri vyvodzovaní zodpovednosti pri športovej činnosti.

Hneď v úvode je nutné konštatovať, že vyvarovať sa automatickej aplikácii § 415 Občianskeho zákonníka je základ prístupu k problematike. Pri posudzovaní zodpovednosti za škodu nie je správne aplikovať rovnicu, porušenie pravidiel a spôsobenie úrazu znamená porušenie prevenčnej povinnosti. Totiž nie každé porušenie pravidiel športovej hry je bez ďalšieho porušením prevenčnej povinnosti. Toto porušenie pravidiel musí mať určitú vyššiu intenzitu. Zodpovednosť za škodu treba v športovom prostredí posudzovať v závislosti prípad od prípadu a individuálne. Prísne pohľady práva a z nich vyvodzujúca zodpovednosť športovcov za úrazy môžu viesť pri aplikácii uvedených súdnych záverov k potlačeniu zmyslu športu. To znamená, že je potrebné prihliadať na osobitosť športu.

V konečnom dôsledku, a teda ako odpoveď na otázku položenú v úvode, by právna úprava, ktorá by zohľadňovala špecifický prístup k zodpovednosti za úraz pri športovej činnosti, bola na mieste a uľahčila by rozhodovanie súdov. Na druhej strane nie je potrebná, ale pod podmienkou, čo je opätovne treba zdôrazniť, že pri rozhodovaní sa budú sudy riadiť vyššie uvedeným prístupom a zohľadňovať osobitosti športového odvetvia, aby nedošlo k potlačeniu jeho zmyslu.

### **Použité zdroje**

ČOLLÁK, J. 2015. Občianska zodpovednosť športovca za škodu na zdraví. In Justičná revue. 2015. ročník 67. číslo: 6-7/2015. s. 823. Bratislava: Ministerstvo spravodlivosti SR. ISSN 1335-6461

KOCINA, J. 2016. Příпустné riziko ve sportu. Bulletin advokacie [online]. číslo: 1-2. 2016. s. 28. Dostupné z internetu: <https://www.beckonline.cz/>

KRÁLÍK, M. 2006. Civilněprávní odpovědnost sportovců za sportovní úrazy ve světle evropské a světové judikatury 20. a 21. Století. Soudní rozhledy [online]. číslo: 8. 2006. s. 285. Dostupné z internetu: <https://www.beckonline.cz/>

KRÁLÍK, M. 2006. Několik poznámek k právní odpovědnosti sportovců za sportovní úrazy. Právní rozhledy [online]. číslo: 15. 2006. s. 539. Dostupné z internetu: <https://www.beckonline.cz/>

KRÁLÍK, M. 2012. Právní odpovědnost ve sportu. In: Kolektiv autorov. Sportovní právo. Praha: Auditorium. 2012. s. 65. ISBN 978-80-87284-28-5

Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/526/2015 zo dňa 18.05.2016. Dostupné z internetu: <https://www.judikaty.info/document/mssr/390453/>

LAZAR, J., a kol. 2010. Občianske právo hmotné 2. 1. vydanie. Bratislava : IURA EDITION, spol. s. r. o., 2010. s. 310. ISBN 978-80-8078-346-4

### **Poznámky pod čiarou**

[1] LAZAR, J., a kol. 2010. Občianske právo hmotné 2. 1. vydanie. Bratislava : IURA EDITION, spol. s. r. o., 2010. s. 306. ISBN 978-80-8078-346-4

[2] Tamtiež. s. 308.

[3] LAZAR, J., a kol. 2010. Občianske právo hmotné 2. 1. vydanie. Bratislava : IURA EDITION, spol. s. r. o., 2010. s. 310. ISBN 978-80-8078-346-4

[4] ČOLLÁK, J. 2015. Občianska zodpovednosť športovca za škodu na zdraví. In Justičná revue. 2015. ročník 67. číslo: 6-7/2015. s. 817. Bratislava: Ministerstvo spravodlivosti SR. ISSN 1335-6461

[5] LAZAR, J., a kol. 2010. Občianske právo hmotné 2. 1. vydanie. Bratislava : IURA EDITION, spol. s. r. o., 2010. s. 312. ISBN 978-80-8078-346-4

[6] ČOLLÁK, J. 2015. Občianska zodpovednosť športovca za škodu na zdraví. In Justičná revue. 2015. ročník 67. číslo: 6-7/2015. s. 819. Bratislava: Ministerstvo spravodlivosti SR. ISSN 1335-6461

[7] KRÁLÍK, M. 2012. Právní odpovědnost ve sportu. In: Kolektiv autorov. Sportovní právo. Praha: Auditorium. 2012. s. 65. ISBN 978-80-87284-28-5

[8] Tamtiež. s. 67.

[9] ČOLLÁK, J. 2015. Občianska zodpovednosť športovca za škodu na zdraví. In Justičná revue. 2015. ročník 67. číslo: 6-7/2015. s. 823. Bratislava: Ministerstvo spravodlivosti SR. ISSN 1335-6461

[10] KRÁLÍK, M. 2012. Právní odpovědnost ve sportu. In: Kolektiv autorov. Sportovní právo. Praha: Auditorium. 2012. s. 71. ISBN 978-80-87284-28-5

[11] KRÁLÍK, M. 2006. Civilněprávní odpovědnost sportovců za sportovní úrazy ve světle evropské a světové judikatury 20. a 21. Století. Soudní rozhledy [online]. číslo: 8. 2006. s. 285. Dostupné z internetu: <https://www.beckonline.cz/>

[12] Bližšie pozri: KRÁLÍK, M. 2006. Několik poznámek k právní odpovědnosti sportovců za sportovní úrazy. Právní rozhledy [online]. číslo: 15. 2006. s. 539. Dostupné z internetu: <https://www.beckonline.cz/>

[13] KOCINA, J. 2016. Přípustné riziko ve sportu. Bulletin advokacie [online]. číslo: 1-2. 2016. s. 28. Dostupné z internetu: <https://www.beckonline.cz/>

[14] Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/526/2015 zo dňa 18.05.2016. Dostupné z internetu: <https://www.judikaty.info/document/mssr/390453/>

[15] KOCINA, J. 2016. Přípustné riziko ve sportu. Bulletin advokacie [online]. číslo: 1-2. 2016. s. 28.  
Dostupné z internetu: <https://www.beckonline.cz/>